

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce **Ing. L. N.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, odboru dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Ostrava-Moravská Ostrava, 28. října 117, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 30.5.2011 č.j. MSK 74460/2011, sp. zn. DSH/19138/2011/Now, **o dopravním přestupku,**

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného **se** pro vady řízení **zrušuje** a věc se mu vrací k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení **ve výši 2.000,- Kč** do 60-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 30.5.2011 č.j. MSK 74460/2011, sp. zn. DSH/19138/2011/Now žalovaný Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Bílovec, odboru dopravy a silničního hospodářství, č.j. DSH/10034-11/223-2011/lip ze dne 21.3.2011, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. e) bod 1. zákona č. 200/1990 Sb. (dále jen zákon o přestupcích), kterého se měl dopustit tím, že dne 14.12.2010 v 11.55 hod. na dálnici D1 v k.ú. Bravantice na 345 km ve směru na Brno řídil motorové vozidlo tovární zn. Škoda Fabia Combi RZ: X, ačkoliv nebyl držitelem příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění. Svým jednáním měl žalobce porušit ustanovení § 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu), čímž se měl dopustit uvedeného přestupku, za který mu byla uložena pokuta ve výši 25.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu jednoho roku. Současně mu byla uložena povinnost zaplatit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč spojené s projednáním přestupku.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal dne 15.6.2011 včasnou žalobu, ve které poukázal na to, že podáním ze dne 28.3.2011 se proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolal a současně vnesl námitku podjatosti proti úředním osobám žalovaného, které jsou „zařazeny u žalovaného k řešení přestupků na úseku dopravy a plní tedy úlohu úředních osob odvolacího správního orgánu vůči městskému úřadu“. Námitka podjatosti směřovala proti úředním osobám žalovaného, a to Mgr. J. D., Bc. D. B., Bc. A. F., A. L., Mgr. M. M., Ing. J. N., Mgr. E.S., Ing. P. S. a Ing. J. Z. Důvodem této námitky byla skutečnost, že oprávněna úřední osoba, která vedla přestupkové řízení u správního orgánu I. stupně – J.L. je manželkou A. L., který je úřední osobou u odvolacího správního orgánu, tj. žalovaného. Usnesením vedoucího odboru žalovaného Ing. I. J. ze dne 24.5.2011 bylo rozhodnuto, že úřední osoba Ing. J. N. není vyloučen z projednávání a rozhodování o odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu č.j. DSH/10034-11/223-2011/lip ze dne 21.3.2011. Proti tomuto usnesení podal dopisem ze dne 10.6.2011 žalobce (v žalobě zřejmě omylem uvedeno „žalovaný“) odvolání, přesto žalovaný vydal rozhodnutí ve věci samé ze dne 30.5.2011, kterým odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Bílovec bylo zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno. Žalobce má za to, že napadeným rozhodnutím bylo podstatně porušeno ustanovení o řízení před správním orgánem, které má za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, tj. ve věci přestupku kterého se měl dopustit. Došlo

k porušení Listiny základních práv a svobod, konkrétně čl. 36 odst. 1 Listiny. V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 5Ca 195/2005-74 ze dne 31.8.2006.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Ve svém vyjádření k podané žalobě poukázal na to, že oprávněnou osobou v daném případě byl pouze Ing. J. N., který také vyhotovil a podepsal žalobou napadené rozhodnutí. Vedoucí odboru rozhodoval pouze o námitce podjatosti vůči této úřední osobě a nikoliv o námitkách podjatosti vznesených vůči dalším osobám, které se na výkonu pravomoci žalovaného bezprostředně nepodílely a nemohly napadené rozhodnutí nijak ovlivnit. Dále žalovaný uvedl, že v projednávané věci nenastala situace, že odvolací orgán způsobilý řešit odvolání proti usnesení o námitce podjatosti, tj. Ministerstvo dopravy toto usnesení posléze zrušil, a že v takovém případě muselo konečné rozhodnutí ve věci být posouzeno jako nezákonné z důvodu, že rozhodovala podjatá úřední osoba.

Krajský soud poté, co provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 30.5.2011 č.j. MSK 74460/2011, sp. zn. DSH/19138/2011/Now, připojeným správním spisem žalovaného téhož čísla jednacího a obsahem správního spisu Městského úřadu v Bílovci, odboru dopravy a silničního hospodářství č.j. DSH/223-2011/lip, rozsudkem ze dne 13.11.2012 č.j. 58A 38/2011-23 rozhodnutí žalovaného pro vady řízení zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud přitom vycházel z následujících skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu Městského úřadu Bílovec, odboru dopravy a silničního hospodářství, jehož obsahem je:

- úřední záznam ze dne 14.12.2010 o tom, že v tento den od 7.00 hod. do 19.00 hod. vykonávala hlídka dálniční policie ve složení prap. V. R. a pprap. O. P. dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu v úseku dálnice D1 v úseku Bohumín – Bravantice služebním motorovým vozidlem Škoda Octavia 1.8 v barevném označení Policie ČR. V 11.55 hod. bylo na dálnici D1 km 345 mimo obec Bravantice zastaveno vozidlo tovární značky Škoda Fabia Combi RZ: X a v řidiči byl identifikován žalobce. Při kontrole s následnou lustrací bylo zjištěno, že žalobce má vydanou blokaci na řidičská oprávnění, kterou vydal Magistrát města Ostravy dne 19.5.2010. U žalobce byla provedena orientační dechová zkouška s negativním výsledkem;

- oznámení přestupku ze dne 14.12.2010 stejného znění jako výše uvedený úřední záznam s tím, že žalobce je podezřelý ze spáchání přestupku proti bezpečnosti plynulosti silničního provozu podle ust. § 22 odst. 1 písm. e) zákona č. 200/1990 Sb., a že porušil ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. a je podezřelý ze spáchání přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. e) zákona č. 200/1990 Sb. Na tiskopise je vyjádření žalobce, jakožto podezřelého tak, že „nesouhlasí“ a je podepsaný policistou R. V. a žalobcem. Stejného obsahu je oznámení o přestupku ze dne 16.12.2010 adresované Městskému úřadu Bílovec, odboru dopravně správní činnosti;

- spis obsahuje dále předvolání žalobce k ústnímu jednání Městského úřadu Bílovec, odboru dopravy a silničního hospodářství na den 26.1.2011, ze kterého se žalobce omluvil, další předvolání na den 22.2.2011, ke kterému, jak vyplývá z protokolu o tomto jednání se žalobce bez omluvy a uvedení jiného důležitého důvodu nedostavil. Na to bylo vydáno Městským úřadem Bílovec, odborem dopravy a silničního hospodářství rozhodnutí ze dne 21.3.2011 č.j. DSH/10034-11-223-2011/lip, jehož obsah je shora uveden;

- dalším obsahem spisu je odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vznesení námítky podjatosti. Kromě toho, že žalobce v odvolání napadl samotné prvoinstanční rozhodnutí k námítce podjatosti uvedl, že po obdržení rozhodnutí zjistil, že u žalovaného je zaměstnána osoba blízká, a to A.L. oprávněné úřední osobě, která vede v I. stupni řízení u městského úřadu – J. L. Žalobce se proto domnívá, že je zapotřebí rozhodnout o možné podjatosti úředních osob žalovaného, kteří jsou spolupracovníky A. L. pro možnost nepředvídatelného vlivu na rozhodovací činnost žalovaného, jakožto odvolacího správního orgánu a naopak v případě zrušení a vrácení věci by mělo být řízení u Městského úřadu vedeno jinou úřední osobou než J. L. Uvedeným podáním žalobce namítal podjatost nejen osoby v řízení před městským úřadem, tedy J. L., ale i úředních osob u odvolacího správního orgánu, a to Mgr. J. D., Bc. D. B., Bc. A. F., A. L., Mgr. M. M., Ing. J. N., Mgr. E. S., Ing. P. S. a Ing. J. Z.

Součástí spisu správního orgánu I. stupně je pak žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 30.5.2011.

Z obsahu správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že jeho součástí je odvolání žalobce proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí, přepis o postoupení tohoto odvolání žalovanému, odvoláním napadené rozhodnutí Městského úřadu Lipník nad Bečvou, odboru dopravy ze dne 22.6.2010, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 4.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce trvání dva měsíce. Správní spis žalovaného dále obsahuje dříve vydané správní rozhodnutí týkající se přestupkového řízení vedeného proti žalobci. Jeho součástí je pak dále usnesení žalovaného ze dne 24.5.2011, kterým rozhodl vedoucí odboru dopravy a silničního hospodářství, že úřední osoba Ing. J. N. zařazená do oddělení dopravě správních agend odboru dopravy a silničního hospodářství Krajského úřadu Moravskoslezského kraje není vyloučena z projednávání a rozhodování v řízení o odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Bílovec č.j. DSH/10034-11/223-2011/lip ze dne 21.3.2011. Žalovaný toto rozhodnutí odůvodnil tak, že v daném případě byla věc přidělena k vyřízení úřední osobě Ing. J. N. Proto bez ohledu na otázku, zda účastník řízení vůbec může namítat i podjatost úředních osob, které se nijak nepodílejí na výkonu rozhodnutí správního orgánu v předmětném řízení a zda má být o takové námítce taktéž rozhodováno, se vedoucí odboru dopravy a silničního hospodářství Krajského úřadu Moravskoslezského kraje zabýval možnou podjatostí úřední osoby, které jediné v této fázi přísluší činit úkony v daném případě, tedy Ing. J. N., přičemž důvody pro její vyloučení z úkonů v řízení neshledal. K námítce žalobce též uvedl, že mu lze přisvědčit, že

pokud by jako oprávněná úřední osoba vedl odvolací řízení A.L., byl by jako manžel J. L. osobou podjatou. Takový poměr však nelze dovodit u Ing. J. N. jen na základě toho, že je spolupracovníkem A. L., aniž by k tomu přistoupily další relevantní okolnosti.

Součástí správního spisu žalovaného je odvolání žalobce proti usnesení o námitce o podjatosti datové dne 10.6.2011 a adresované Ministerstvu dopravy, jakožto odvolacímu orgánu. Přípisem ze dne 14.6.2011 pak žalobce podal prostřednictvím žalovaného k Ministerstvu dopravy podnět k provedení přezkumného řízení.

Z přípisu Ministerstva dopravy ze dne 10.8.2011 adresovaného žalobci, který žalobce krajskému soudu předložil, bylo zjištěno, že Ministerstvo dopravy, odbor provozu silničních vozidel obdržel jednak podnět k zahájení přezkumného řízení a jednak odvolání žalobce proti usnesení o námitce podjatosti. V tomto přípise Ministerstvo dopravy sděluje žalobci, že vzhledem k tomu, že proti výše uvedenému rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje podal současně i žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, Ministerstvo dopravy, odbor provozu silničních vozidel se nebude žalobcovým podnětem ani jeho odvoláním zabývat.

Krajský soud vycházel ze všech shora uvedených listinných důkazů a rozsudkem ze dne 13.11.2012 č.j. 58A 38/2011-23 žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení a zavázal žalovaného k náhradě nákladů žalobce. Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 29.5.2013 č.j. 9As 170/2012-24 rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Podle názoru kasačního soudu měl krajský soud, pokud odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze blíže jeho závěry rozvést a uvést, z jakého důvodu dopadají na projednávanou věc. Podle Nejvyššího správního soudu není z odůvodnění rozsudku krajského soudu zřejmé, jaký dopad by případné procesní pochybení mělo na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí o přestupku. Krajský soud proto vyžádal spis Městského soudu v Praze sp. zn. 5Ca 195/2005 a z tohoto spisu zjistil, že rozsudkem ze dne 31.8.2006 č.j. 5Ca 195/2005-74 Městský soud v Praze zrušil rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 11.2.2004 č.j. 13844/OP-56757/03-Št a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Z obsahu odůvodnění tohoto rozsudku vyplývá, že v této věci žalobce L., luská iniciativa, občanské sdružení v průběhu správního řízení v odvolání podaném proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí vznesl námitku podjatosti, kterou namítl podjatost „všech pracovníků Krajského úřadu Středočeského kraje, včetně vedoucích odborů krajského úřadu, ředitele krajského úřadu a dále hejtmána Středočeského kraje“. Žalovaný žalobce nevyzval k odstranění případných vad tohoto podání a bez rozhodnutí o vznesené námitce podjatosti vydal rozhodnutí ve věci samé. Teprve v rozhodnutí ve věci samé, tj. v odůvodnění napadeného rozhodnutí, jímž rozhodl o odvolání odůvodnil tím, že podjatý může být pouze pracovník správního orgánu nikoliv správní orgán jako celek, ve věci nepodjatosti nelze z důvodu neurčitosti podání rozhodnout; a dále rozvedl důkazy, pro které dle mínění žalovaného zaměstnanci krajského úřadu podjati nejsou. To, že žalovaný rozhodl o odvolání, aniž by bylo rozhodnuto o námitce podjatosti vznesené proti všem pracovníkům žalovaného, považoval v uvedené právní věci Městský soud v Praze za závažné porušení práva na spravedlivý proces garantované v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Městský soud mimo jiné také uvedl, že po vznesení námítky podjatosti (v daném případě všech pracovníků žalovaného) mohli o podaném odvolání rozhodovat pouze ti jeho pracovníci, o nichž by bylo již předtím pravomocně rozhodnuto, že nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodování v dané věci. Skutečnost, že žalovaný takto nepostupoval, a aniž bylo vydáno rozhodnutí o vznesené námitce podjatosti a vydal rozhodnutí ve věci samé, byla v daném případě skutečností vedoucí ke zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

V projednávané věci se krajský soud opětovně zabýval a přezkoumával napadené rozhodnutí žalovaného z hlediska žalobcovy námítky týkající se toho, že se žalovaný při řešení jím vznesené námítky podjatosti ve správním řízení nezabýval podjatostí všech úředních osob, vůči kterým byla tato námitka vznesena. Žalobce v této souvislosti namítal nezjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak ukládá ust. § 3 správního řádu, neboť vedoucí odboru dopravy se nezabýval případnými vztahy mezi jmenovanými úředními osobami z hlediska kamarádských či obdobných. Pochybení spatřuje žalobce v tom, že aniž by bylo pravomocně o jím vznesené námitce podjatosti rozhodnuto, a to vůči všem úředním osobám žalovaného, vůči kterým byla tato námitka vznesena, vydal žalovaný dne 30.5.2011 rozhodnutí ve věci samé, jímž odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. V postupu žalovaného spatřoval žalobce porušení čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, jakožto součástí ústavního pořádku České republiky vyhlášené pod č. 2/1993 Sb. V této souvislosti také poukázal na shora citovaný rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 5Ca 195/2005-74 ze dne 31.8.2006. Žalobce má za to, že toto soudní rozhodnutí je zapotřebí aplikovat také v případě rozhodnutí žalovaného ze dne 30.5.2011, kdy žalovaný v této věci rozhodl aniž by bylo pravomocně rozhodnuto o vznesených námitkách vůči všem úředním osobám žalovaného, když rozhodnuto bylo pouze o jedné úřední osobě Ing. J. N., a to doposud nepravomocně.

Podle ust. § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomocí správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Podle odst. 2 téhož ustanovení účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesení služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení.

Ve smyslu shora citovaného zákonného ustanovení plyne, že se za úřední osobu považuje každý, kdo se jakkoliv bezprostředně podílí na výkonu pravomoci správního úřadu, tedy zejména ten, kdo připravuje podklady pro rozhodování, provádí jednotlivé procesní úkony v dané věci. Úřední osoby mají v této souvislosti postavení veřejných činitelů. Pro vyslovení jejich podjatosti stačí doložitelné pochybnosti o jejich nepodjatosti ve vztahu k výsledku řízení pro jejich faktický poměr k věci samé, k účastníkům řízení či jejich

zástupcům. Tato pochybnost však musí být přezkoumatelná a doložitelná, přičemž není rozhodující subjektivní pocit konkrétní úřední osoby v případě pokud pochybnosti existují. Oním „poměrem k věci“ bude zpravidla tedy osobní zájem, ať už skutečný nebo potencionální úřední osoby správního orgánu na tom, aby bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu. V projednávané věci je jednoznačné a nesporné, že žalobce vznesl námitku podjatosti nejen vůči pověřené úřední osobě Ing. J. N., ale také dalším jmenovaným osobám spolupracovníkům pověřené osoby úřední osoby Ing. J. N. Co se týče těchto dalších úředních osob a otázky jejich podjatosti, žalovaný v odůvodnění svého usnesení ze dne 24.5.2011 nepřímou vyslovil pochybnost, zda vůbec může žalobce namítat i podjatost úředních osob, které se nijak nepodílejí na výkonu pravomoci správního orgánu v tomto konkrétním řízení a zda vůbec má být o této otázce také rozhodováno se vedoucí odboru dopravy a silničního hospodářství žalovaného zabýval jedine podjatostí úřední osoby oprávněné činit úkony v daném řízení, tj. Ing. J. N., v jehož případě důvody z vyloučení úkonů v tomto řízení neshledal. Právní názor žalovaného takto v odůvodnění usnesení o námitce podjatosti ze dne 24.5.2011 dle názoru krajského soudu správný není a je nutno v této souvislosti přisvědčit námitce žalobce, že vedoucí odboru způsobilý v tomto řízení o námitce podjatosti rozhodovat se měl zabývat touto námitkou vznesenou žalobcem vůči všem jmenovaným úředním osobám a nikoliv jen osobou pověřenou prováděním úkonů v tomto řízení. O těchto ostatních osobách a jejich podjatosti či nepodjatosti rozhodnuto nebylo, když odůvodnění toliko polemizuje s otázkou, zda vůbec vůči nim tato námitka mohla být vznesena a mělo tedy být o ni rozhodováno. Žalobci lze proto přisvědčit pokud se dovolává a odkazuje na zmíněný rozsudek Městského soudu v Praze, v jehož odůvodnění je vysloven obdobný právní názor. S žalobcem však nelze souhlasit v tom, že totéž soudní rozhodnutí je zapotřebí aplikovat v případě, že „žalovaný rozhodl dne 30.5.2011 o samotném odvolání žalobce, aniž by bylo pravomocně rozhodnuto o vznesených námitkách podjatosti vůči všem úředním osobám žalovaného, když bylo rozhodnuto toliko o námitce vůči Ing. J. N., a to navíc ještě nepravomocně“. Správní orgán totiž může pokračovat v řízení již po, byť ještě nepravomocném rozhodnutí o námitce podjatosti podle § 14 správního řádu z roku 2004, byť samozřejmě nese riziko, že odvolací orgán bude mít na námitku podjatosti jiný názor. Nutno k tomu poznamenat, že v této právní věci jak bylo zjištěno nadřízený správní orgán, tj. Ministerstvo dopravy k odvolání žalobce do usnesení o námitce podjatosti žádný názor nevyslovilo a zcela v rozporu s právní úpravou týkající se odvolacího řízení obsaženou ve správním řádu z roku 2004 se odmítlo odvoláním žalobce, jakož i podnětem k zahájení přezkumného řízení zabývat (viz přípis tohoto orgánu ze dne 10.8.2011). Za tohoto stavu, kdy bylo podáno odvolání do rozhodnutí o uvedené námitce podjatosti a nadřízený orgán žalovaného o tomto odvolání doposud, nerozhodl nebyla s konečnou platností vyřešena ani otázka námitky podjatosti vůči pověřené úřední osobě Ing. J. N. ani vůči ostatním namítaným osobám. Jestliže za této situace žalovaný prostřednictvím této úřední osoby vydal žalobou napadené rozhodnutí, je nutno takový postup hodnotit rovněž jako procesní vadu (obdobně jako v případě shora citovaného rozsudku Městského soudu v Praze), pro kterou krajský soud rozhodnutí žalovaného musel zrušit v souladu s ust. § 78 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a věc mu vrátit dle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. k dalšímu řízení.

V souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. byl žalovaný zavázán zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 2.000,- Kč představující soudní poplatek z návrhu na zahájení řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, a to písemně ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžoval sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 11. března 2014

JUDr. Petr Indráček

Samosoudce